

ARON DIJKSTRA

DRENGR

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Sigi weet al precies hoe de andere kinderen naar hem zullen kijken. Dit is niet de eerste keer dat het misgaat. Bij lange na niet. Terwijl hij zout zeewater ophoest, sleurt hij zichzelf met pijnlijke armen en benen het strand op. De golven duwen hem telkens omver als hij op wil staan, maar hij weet dat niemand hem komt helpen.

Natuurlijk zal Ivar hem uitlachen. Magnilde zal naar hem kijken alsof hij een hoop rottend zeewier is. En tussen hen staat de gevaarlijkste van alle Vikingkinderen waarschijnlijk woedend naar hem te schreeuwen.

‘Hoe krijg je dát nou weer voor elkaar!’ buldert de stem van Einar al over het strand.

Einar Eirikson is de oudste zoon van jarl Eirik, het stamhoofd van Lilleby.

Eindelijk lukt het Sigi om op te staan. Hij draait zich om en speurt de zee af. Het roeibootje waar hij in had gezeten om de visnetten uit te gooien is nergens meer te zien.

Tja, hoe kreeg ik dat voor elkaar?

Vanochtend was Sigi heel even hoopvol toen zijn oom Hugin hem vertelde dat hij de Vikingen mocht helpen met het plaatsen van visnetten langs het strand. Het was een kleine taak, maar wat had hij zichzelf belangrijk gevoeld! Het was alweer weken geleden dat Sigi voor het laatst iets nuttigs mocht doen voor het Vikingeiland. Maar hij had kunnen weten dat alles weer mis zou gaan. Dat hij wéér iets fout zou doen. Toen hij Einar, Ivar en Magnilde op het strand zag – duidelijk ontevreden over hun nieuwe hulpje – zonk alle moed die Sigi met moeite had verzameld meteen in zijn schoenen.

Het was niet zijn bedoeling om te struikelen over de wirwar van netten in zijn boot. En al helemaal niet om het bootje weg te laten drijven. Maar omdat een Viking zijn problemen alleen moet kunnen oplossen, had hij niet om hulp durven roepen toen zijn voet vast kwam te zitten tussen de touwen.

Sigi voelt hoe alles in hem brandt. Zijn keel, zijn neus, zijn ogen en maag. Hij heeft een flinke hoeveelheid zee-water doorgeslikt, dat weet hij zeker. Het voelt alsof hij elk moment kan overgeven.

Einar komt woest door de branding op hem af.

‘S-s-sorry, Ei-Einar... i-ik... Au!’ Sigi probeert zijn excu-

ses aan te bieden, maar Einar geeft hem zo'n flinke dreun in zijn maag dat hij achterovervalt.

Zonder een kik te geven beent Einar het koude water in en hij zwemt richting de plek waar Sigi net is omgeslagen.

'Kijk eens wat hier is aangespoeld,' zegt Magnilde grinnikend terwijl zij en Ivar bij Sigi komen staan.

Ivar grijnst. 'Een vies zeemonster.'

'Nee, Ivar, dit is geen monster. Monsters zijn groot en gevaarlijk. Dit is *Stinkie*. Zelfs een mier is gevaarlijker dan hij is!'

Het liefst zou Sigi nu wegrennen, maar dat zou alles alleen maar erger maken. Hij probeert daarom te lachen alsof dit allemaal een grap is waar hij aan meedoet. Alleen lukt dat niet: na Einars stomp in zijn maag durft hij zich niet te verroeren, bang om over zijn nek te gaan. En dat hij nu zeiknat staat te bibberen in de frisse voorjaarswind helpt ook niet mee om de misselijkheid tegen te houden.

'Ivar, help Stinkie eens overeind,' zegt Magnilde zogenaamd bezorgd. 'Straks verdrinkt hij nog in dit laagje water!'

Ivar brult van het lachen. Dat doet hij altijd als Magnilde iets zegt. Het hoeft niet eens grappig te zijn. Zelf praat hij niet veel, dat laat hij aan anderen over. Maar als er iemand in elkaar geslagen moet worden, staat Ivar vooraan. Hij is net een trol, zo sterk is hij. En eigenlijk is hij ook net zo dom.

Met één hand tilt Ivar Sigi aan zijn arm overeind. ‘Zo! Zeg je netjes dankjewel, Stinkie?’ grapt Magnilde.

Sigi durft niets te zeggen. Het maakt ook niet uit wat hij zegt, weet hij. Hij probeert een stap opzij te zetten, maar Ivars dikke vingers zitten nog stevig om zijn arm heen.

‘Hé, waar zijn je manieren?’ roept Magnilde uit. Ze komt vlak voor Sigi staan en houdt haar vuist dreigend voor zijn bleke gezicht. ‘Zeg dankjewel, Stinkie!’

‘Da-da...’ hakkelt Sigi, maar dan voelt hij hoe brandend zeewater door zijn keel omhoogkomt. Daar was hij al bang voor. Ivar laat Sigi snel los en doet grommend een paar stappen achteruit terwijl Sigi vooroverklapt.

‘Pas op, *halfviti!* Idioot! Wat een watje ben jij!’ Magnilde stoot Ivar aan. ‘Zag je hoe bang hij was?’ Ze doet uitgebreid na hoe Sigi overgeeft en zij en Ivar gieren het uit.

Einar komt uit het water – een stuk gemakkelijker dan Sigi – en gooit een natte berg verwarde visnetten voor Sigi’s voeten. Einar heeft brede schouders en zijn dikke, blonde haren wuiven in de wind. Iedereen kan zien dat hij een knappe man gaat worden. Hij begint zelfs al een baard te krijgen, het teken dat een vikingjongen volwassen is.

‘Haal ’m uit de knoop en laat hem dan hier op het strand liggen,’ broemt Einar. ‘Magnilde kan hem morgenochtend uitwerpen.’

‘Wat?’ protesteert Magnilde. ‘Ik heb van iedereen de meeste visnetten uitgeworpen vandaag. Waarom moet ik

Stinkies klusjes opknappen? Laat hem dat lekker zélf doen!’

‘Kop dicht!’ Einar geeft Magnilde een klap tegen haar achterhoofd. ‘Sigi verpest alles toch alleen maar. Het zou me niets verbazen als hij alle netten langs het strand in de knoop weet te brengen. Hij is nutteloos.’

Als Sigi dat niet elke dag een paar keer zou horen, had het hem misschien nog pijn gedaan.

Magnilde wrijft nors over haar pijnlijke hoofd en haalt haar schouders op. ‘En wat dan nog? Bekijk het van de positieve kant. Ik bedoel, misschien verdrinkt-ie!’ Ze grijnst gemeen naar Sigi.

Ivar begint weer te schateren, maar Einar kan er niet om lachen. ‘Dit is geen grapje, Magnilde,’ snauwt hij. ‘Met de pech die wij de laatste tijd hebben, kunnen we het niet gebruiken om ook maar één dag aan visvangst mis te lopen! Wil je verhongeren? Ik dacht het niet!’

Sigi doet net alsof hij dit allemaal niet hoort. Hij buigt voorover om de enorme klos visnetten op te tillen, maar die is natuurlijk veel te zwaar voor hem. Langzaam en met al zijn kracht sleept hij het natte geheel uit de branding het strand op. De wind duwt zijn natte broek en shirt tegen zijn lijf en hij begint ervan te rillen. Hij wil graag naar huis en een vuur stoken om op te warmen, maar hij weet donders goed dat hij niet weg mag voordat hij deze puin hoop heeft ontward. Als Einar iets wil, kun je dat maar beter doen.

‘Waarom nemen we hem eigenlijk nog mee?’ hoort Sigi

Magnilde vragen en hij weet dat ze het expres hard genoeg zegt zodat hij het kan horen. ‘Niemand van de grote mensen wil hem in de buurt hebben. Waarom zitten wij dan met hem opgescheept?’

Ivar knikt heftig met zijn kleine, ronde hoofd.

‘Luister, als het aan mij lag...’ begint Einar nors, maar hij maakt zijn zin niet af. ‘We moeten terug naar het dorp. Ik heb honger en ik wil mijn kleren drogen.’

Zonder op de anderen te wachten beent hij weg. Ivar en Magnilde hollen trouw achter hem aan en werpen nog een lelijke blik richting Sigi voor ze achter een duin uit het zicht verdwijnen.

Als het aan Einar zou liggen, had Sigi niet meer geleefd. Dat weet Sigi zeker. Vroeger mocht hij nog net zo vaak als de andere kinderen met klusjes helpen. Maar op de een of andere manier ging er altijd iets mis als hij meehielp. Zo had hij eens alle schapen van Lilleby uit hun veld laten ontsnappen. De volwassen Vikingen hadden dagen nodig gehad om de kudde weer bij elkaar te krijgen. Of toen hij op een dag Torstein de smid in de smederij hielp, had hij per ongeluk de baard van de grote Viking in brand gestoken. En de oude Helga beweert nog steeds dat haar tanden zijn uitgevallen nadat ze van de soep at die Sigi moest helpen bereiden.

Steeds minder vaak wilden de Vikingen van Lilleby Sigi in hun buurt hebben. Overal waar hij komt, brengt hij ongeluk met zich mee, zeggen ze. En nóg meer ongeluk kan Lilleby niet gebruiken.

De zon is al bijna achter de kale zee verdwenen als Sigi eindelijk het ontwarde visnet helemaal op het strand heeft liggen, precies zoals hij het vanochtend had aangetroffen.

Goed zo, Stinkie, denkt hij boos op zichzelf, *één hele dag en je hebt precies níets nuttigs gedaan!*

Hij voelt een traan langs zijn wang glijden, maar veegt die snel weg. Een Viking mag niet huilen.

Sigi slentert over een paadje het strand af.

Torolf Beensplijter was hier, een drengr Viking, leest hij de runen op een rots langs de weg.

Álles draait om ‘drengr’ bij Vikingen. Dat woord staat gekerfd in zowat alle rotsen en boomstammen op het eiland. Het staat gegraveerd in de balken van huizen, de planken van boten en het ijzer van de zwaarden en bijlen waarmee de Vikingen vechten. Iedereen wil drengr zijn. Drengr betekent stoer, dapper en sterk.

Dit is voor Gudrun de Moedige, zij stierf drengr, staat in een overhellende boom waar Sigi onderdoor duikt.

Een kind van tien – want zo oud is Sigi – moet allang visnetten kunnen uitwerpen en overeind kunnen blijven in een roeibootje. De meeste kinderen kunnen zelfs al op een schip varen als ze tien zijn. En hij moet iets durven zeggen als hij iets vindt of voor zichzelf durven opkomen als iemand hem pest. Sowieso laat hij zich al helemaal

niet omverduwen. Ook een Vikingkind moet drengr zijn. Anders hoor je er gewoon niet bij.

Lilleby is geen groot eiland. Als je 's ochtends de ene kant op loopt, ben je nog voor de avond valt er helemaal omheen gelopen. Tenminste, als je niet bang bent om over de gigantische kliffen aan de noordkant van het eiland te klauteren.

Sigi is daar maar één keer geweest. Er nestelen daar duizenden zeekoeten op de rotsen en de kinderen worden er vaak heen gestuurd om eieren te rapen. Nadat hij twee keer bijna naar beneden was gevallen, durfde hij niet meer verder. De rest – aangemoedigd door Magnilde natuurlijk – liet hem toen maar achter. Sigi weet nog steeds niet hoe het hem gelukt is, maar na een koude en eenzame nacht kwam hij doodmoe terug bij de hut van zijn oom. Bedekt met stinkende zeekoetpoep. Iedereen lachte hem uit toen hij in de vroege ochtend aan kwam lopen, en sindsdien noemen de kinderen hem Stinkie.

Vanuit het noorden stroomt een smal riviertje midden over het eiland naar het zuiden. Daar is Lilleby een stuk mooier, vindt Sigi. Als hij vanaf het grote strand aan de westkant van het eiland over de duinen loopt, ziet hij de rivier door de heuvels glijden en steeds breder worden. De schapen grazen op die heuvels, maar Sigi blijft liever ver bij de beesten met hun grote hoorns vandaan.

Het riviertje stroomt door de heuvels het bos in en

komt uit in het Vikingdorp aan de kust. Sigi loopt ongemakkelijk tussen de bomen door. Het zand van het strand is overal aan zijn natte lichaam blijven plakken en schuurt nu pijnlijk onder zijn kleren.

Hij volgt een paadje dat verder het dennenbos in gaat. Sigi houdt van de geur van dennenbomen. Zelfs nu hij het koud heeft, kan hij het niet laten om een paar keer diep in te ademen.

Het dorpje is een verzameling van zo'n twintig houten boerderijen en een paar hutjes, en kijkt uit over de zee. Het grootste huis op het eiland is de Bjarnarhalla, het langhuis van jarl Eirik. Het enorme houten gebouw lijkt op een omgekeerd schip. Het is de plaats waar de Vikingen feesten en vergaderen.

Op het strand liggen de langschepen van de Vikingen, klaar voor de volgende rooftocht of ontdekkingsreis. Normaal gesproken liggen er meer, maar Sigi weet dat de jarl een paar weken geleden met een groep drengr Vikingen op rooftocht is gegaan.

Sigi is nog maar drie keer mee geweest op een van die schepen. De eerste keer was hij ongeveer zes jaar. Hij had het zo spannend gevonden dat hij aan boord meteen zeeziek werd, de hele reis moest hij overgeven. Twee jaar daarna mocht hij pas weer mee. Toen liet hij het eten van die dag van boord grissen door een enge, hongerige zeearend. En vorig jaar mocht hij eindelijk meehelpen om een schip te besturen, maar de andere Vikingkinderen

konden het natuurlijk al veel beter. Uiteindelijk hadden zij Sigi vastgebonden aan de mast, zodat hij niet in de weg liep. Dat was Einars idee.

Een eindje buiten het dorp, aan de rand van het bos, staat een oude hut. Daar woont Sigi al zo lang hij zich kan herinneren. Zijn ouders zijn er niet meer. Dat gebeurt vaak bij Vikingen: ze komen niet altijd terug. Hij heeft helemaal geen herinneringen aan hen, hij was toen nog maar een jaar oud.

Kinderen zonder ouders worden normaal gesproken in huis genomen door familie of vrienden, maar die hadden Sigi's ouders blijkbaar niet. De oude Hugin wilde zich wel over Sigi ontfermen. Sigi noemt hem daarom zijn oom, ook al is het heel duidelijk dat ze geen familie zijn.

De oude, houten deur van Hugins hut opent knarsend. Sigi laat zijn ogen even wennen aan het donker en hurkt dan bij de vuurplaats in het midden van de ruimte. De as voelt nog warm aan. Hij legt er voorzichtig wat nieuwe houtsnippers bij en wacht tot die genoeg branden zodat hij er een houtblok op kan leggen.

'O, Sigi, gelukkig, je bent er!' klinkt de krasserige stem van Hugin uit de nok van de hut. 'Net op tijd. Het vuur was al bijna uit!'

‘U kunt het zelf ook aanhouden, oom Hugin,’ antwoordt Sigi, maar hij is blij dat hij vandaag toch nog iemand kan helpen.

‘*Bull!* Onzin! Ben je gek? Veel te gevaarlijk!’ krast Hugin. ‘Straks brand ik mijn veren nog! Jij hebt makkelijk praten, met je mensenhanden.’

Hugin fladdert naar beneden en landt zachtjes op een houten kruk die naast het oplaaiende vuur staat. De oude raaf schudt zijn veren uit om zich te warmen.

‘Ik zat al een poosje daarboven. Warmte blijft het langst boven in een huis zitten, wist je dat?’

Sigi knikt en kleedt zich uit. Hij hangt zijn natte kleren over een simpel rek naast het vuur. Dan zoekt hij tussen zijn spullen naar andere kleren. Hij vindt een oude, versleten broek en een grijze tuniek. Sigi is de afgelopen maanden weinig gegroeid, dus die past hij waarschijnlijk nog wel.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ vraagt Hugin terwijl hij de natte, vieze kleren bestudeert.

‘Niets,’ antwoordt Sigi. Hij heeft geen zin om het uit te leggen. Hugin is slim. Hij kan het waarschijnlijk zelf ook wel bedenken.

‘Hoe ging het vissen met Einar?’ probeert de raaf verder.

Sigi wurmt zich in de oude kleren. Zie je wel, ze passen nog steeds.

Hij zucht. ‘Pff. Zoals altijd.’

‘Oei...’ Hugin springt van zijn kruk af en hupt dichterbij

naar Sigi toe. ‘Nou ja, Einar is ook niet de beste leermeester van Lilleby. Te weinig geduld, snap je? Het ligt vast niet aan jou.’

‘Einar is het meest drenggr van alle jongens,’ antwoordt Sigi. Zijn stem is nog steeds schor van het zeewater, en het helpt niet dat hij weer tranen voelt opkomen. ‘Iedereen vindt hem fantastisch!’

‘Tja, dat is misschien wel waar. Maar jij kunt weer andere dingen. Eh... jij kunt runen lezen en schrijven. Dat kan Einar dan weer niet. Geen geduld, die jongen...’

Hugin doet alsof het allemaal niet zo erg is. Maar kunnen lezen en schrijven – ook al kan bijna geen enkele Viking dat – is niet iets wat drenggr genoemd kan worden.

Sigi ploft naast Hugin neer bij het vuur. Hij houdt zijn koude handen zo dicht mogelijk bij de vlammen zonder ze te branden en zucht. ‘Ik kan niets wat ik zou moeten kunnen.’

‘Natuurlijk wel! Je hebt gewoon meer tijd nodig,’ houdt Hugin vol. ‘Probeer het de volgende keer gewoon weer.’

‘Ik mag niet meer mee, denk ik,’ mompelt Sigi.

‘O...’

Het is een tijdje stil. Sigi mag Hugin graag. Heel Lilleby heeft het opgegeven om van Sigi een echte Viking te maken, maar Hugin blijft in Sigi geloven.

Hugin is lang geleden op Lilleby komen wonen. Hij heeft daarvoor de hele zee rondgevaren aan boord van Vikingschepen. Raven zijn erg goed in het vinden van de weg op zee en worden al honderden jaren door Vikingen

meegenomen. De dorpingen van Lilleby respecteren Hugin. Als je een lastig probleem hebt of als je iets wilt weten over een ver land, is Hugin de persoon – of raaf – waar je naartoe moet! Zelfs de jarl vraagt Hugin regelmatig om raad.

Nu gaat Hugin nooit meer mee op tochten. Hij geniet liever van de warmte van een haardvuur. Een oude raaf hoeft niet dreng meer te zijn.

TWEE

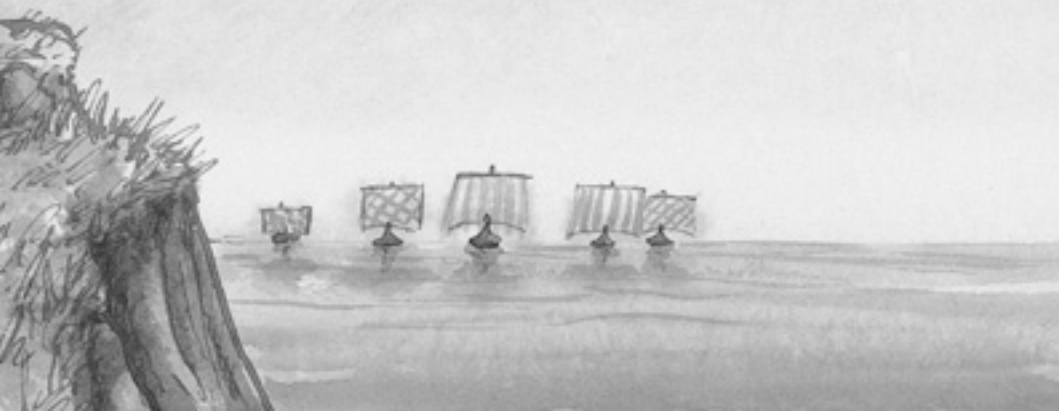
T N + I R

En toen ze met de dwergenschat de grot uit liepen, veranderde al het goud in steen en verkrumelde het in hun handen!' vertelt Hugin met een spannende toon in zijn stem. Hij zit op de oude boomstomp voor de hut, want dan kunnen alle jonge kinderen van Lilleby om hem heen in het gras zitten. Als de volwassenen en oudere kinderen hun klusjes voor de dag moeten doen, is het Hugin die de kleintjes zoet houdt met verhalen over reuzen, elfen, kobolden, trollen en dwergen, en over dappere Vikinghelden van vroeger. De kinderen luisteren ademloos.

'Waarom verandert het goud in steen?' vraagt een jongetje peinzend.

'Aha,' krast de raaf, 'dat is de vloek van dwergen. Dwer-gen kunnen niet tegen zonlicht. Dan veranderen ze in steen, weten jullie dat?'

De kinderen knikken driftig. Dat weet iedereen.

‘Tets wat door dwergen gemaakt is, kan ook niet tegen zonlicht. Maar dat doen ze met opzet. Want rovers willen altijd het goud van de dwergen stelen. En als ze dat dan mee naar buiten nemen, wat gebeurt er dan met dat goud?’

‘Dat verandert in steen!’ gillen alle kinderen in koor.

Hugin kan goed vertellen, vindt Sigi. Hij kent alle verhalen van de oude raaf natuurlijk allang. Hij zal ze allemaal intussen wel zo’n tien keer gehoord hebben, als het niet meer is. Omdat Sigi de eilandbewoners zo weinig mag helpen, moet hij altijd Hugin helpen oppassen. Vroeger vond hij dat niet erg. Hij vond naar verhalen luisteren en voor de kleine kinderen zorgen toch leuker dan leren vechten, over rotsen klauteren of over de ijskoude zee leren varen. Maar de laatste tijd schaamt hij zich ervoor. Een jongen van tien hoort dit niet meer te doen, schiet er dan door zijn hoofd.

Wanneer Hugin zo diep in zijn verhaal verzonken zit dat hij niet meer echt goed oplet, sluipt Sigi weg. Als je zoveel geplaagd wordt als Sigi, word je vanzelf goed in het ergens-tussenuit-glippen. Sowieso kent Sigi alle sluiproutes van Lilleby uit zijn hoofd. Alle tijd die hij alleen is geweest, kon hij goed gebruiken om die geheime plekjes en paadjes te vinden. Handig als je snel weg moet komen van een achtervolgende Ivar, bijvoorbeeld. Of wanneer je je moet verstoppen voor een Magnilde die op zoek is naar een vechtpartijtje.

Gelukkig liggen overal grote rotsblokken op het veld boven aan de kliffen. Alle oudere kinderen zijn daar aan het oefenen met houten zwaarden en vanachter een brede steen kan Sigi hen ongezien bekijken.

‘Ze zijn terug! Ze zijn terug!’ gilt ineens een jongen die Vidar heet. Hij staat langs de klifrand en wijst naar de zee.

Meteen laten de kinderen hun stokken en houten schilden vallen en rennen naar hem toe om zelf te kijken. Sigi steekt stiekem het veld over naar een volgende steen om het ook te zien.

Vijf langschepen glijden langzaam door de golven richting het eiland. De rechthoekige zeilen worden opgerold en de roerriemen worden uitgeschoven om het laatste stuk naar het dorp te roeien.

‘Vijf maar...’ kreunt Torsten, een jongen van elf.

‘Waar is de rest?’ vraagt Fjola.

Weken geleden vertrokken er twaalf schepen naar het westen, herinnert Sigi zich. Hij ziet dat de houten drakenkop die normaal gesproken op de voorkant van jarl Eiriks schip – de *Drakkar* – staat, afgebroken is. En langs de zijkanten van alle schepen zijn scheuren te zien. De mast van een van de schepen staat zelfs scheef.

Wat er ook gebeurd is, denkt Sigi, ze hebben het maar net overleefd.

‘Ik ga ernaartoe,’ zegt Magnilde. ‘Kom mee, Ivar.’

De twee rennen richting het dorp, gevolgd door de anderen. Sigi kan nog net achter een brede steen duiken om uit het zicht te blijven. Terwijl hij met zijn gezicht in het gras ligt te luisteren hoe de voetstappen verder en verder weg klinken, ziet hij runen in de steen waar hij achter ligt. *Vervloekt is de Viking die niet drengr is, leest hij, Loki zal hem kwellen. En iedereen om hem heen.*

Sigi voelt zich schuldig.

De schepen liggen op het strand tegen de tijd dat Sigi het aandurft om zijn schuilplaats te verlaten en het dorp in te lopen. Alle Vikingen zijn gestopt met hun bezigheden om hun teruggekomen dorpsgenoten te begroeten. En om te kijken wie er níét terug is gekomen. Ze kijken niet blij.

Sigi heeft het altijd raar gevonden hoe de Vikingen reageren op de dood van hun vaders, moeders, broers, zussen, mannen en vrouwen en buren. Niemand huilt. Dát is niet drengr. Ze knikken dan gewoon rustig en vragen ernstig of hun geliefde wel dapper was toen hij of zij doodging. Dat vinden ze het belangrijkste.

De stoere mannen en vrouwen die over de randen van de vijf schepen springen, komen met zware dreunen in het zand neer. In hun armen dragen ze hun maliënkolders en helmen en over hun schouders hangen hun bijlen, speren, zwaarden en schilden. De meesten hebben

verband om hun armen, schouders of benen, en Sigi ziet zelfs iemand met verband over één helft van zijn gezicht. Hij huivert bij het idee wat er met hem gebeurd is. Maar niemand lijkt om de verwondingen te geven. De teruggekomen Vikingen slaan broederlijk hun armen om hun vrienden heen, maar lachen er niet bij.

Een enorme man verschijnt op de boeg van de Drakkar. Hij heeft een dikke, donkere baard en wilde haren die uit zijn gezicht worden gehouden door een hoofdband. Een grote mantel van berenvacht wappert langs zijn brede schouders terwijl hij vanaf het gebroken boegbeeld naar beneden springt en tussen de andere Vikingen landt. De jarl is terug op Lilleby.

Jarl Eirik Berenmantel, zoon van Eigil de Dappere en vader van Einar, is onmiskenbaar het stamhoofd. Niet alleen omdat hij de grootste en sterkste Viking op Lilleby is, of omdat hij de duurste kleren draagt. De jarl praat op zo'n manier dat iedereen naar hem luistert. Hij staat op zo'n manier dat iedereen achter hem wil staan en zich daar veilig voelt. Zijn bijnaam, Berenmantel, kreeg Eirik door de gigantische beer die hij met blote handen heeft gedood. Zijn mantel heeft hij daarna zelf gemaakt en die draagt hij altijd.

‘Onze dappere broeders en zusters krijgen een warm welkom in *Valhal!*’ buldert de jarl en iedereen is stil.

Valhal is de plek waar alle Vikingen naartoe gaan als zij dreng sterven, heeft Hugin ooit verteld. Het is een plek waar ze tot in de eeuwigheid kunnen feesten, eten,

drinken en vechten. Alles wat een Viking maar wil. Sigi had gevraagd of hij ook naar Valhal zou gaan als hij doodging, iets wat hij tegelijkertijd wel en niet wilde. Hugin had niet geantwoord.

‘Hun moedige dood zullen wij niet vergeten,’ gaat jarl Eirik verder. ‘Laten we drinken ter ere van hen!’ Hij spreidt zijn enorme armen waardoor hij zelf op een beer lijkt. ‘Vanavond in mijn langhuis zal de mede stromen voor iedereen!’

De Vikingen joelen en klappen en meteen beginnen ze met het afladen van de schepen.

Sigi wurmt zich tussen de grote mensen door. Hij wil naar Hugin, die hij verderop boven op een stapel kratten zag zitten.

‘Hé, kijk waar je loopt, ongeluksbrenger!’ snauwt een stevige Vikingvrouw die Marga heet.

‘S-Sorry...’

‘Maak dat je wegkomt, Loki-gespuis – *tuf!*’ Een jonge Viking spuugt voor Sigi’s voeten op de grond. Sigi loopt snel verder zonder hem aan te kijken.

‘Vervloekte jongen!’

‘Ga naar huis, halfviti!’

Sigi voelt zich met elke opmerking kleiner worden tussen de al veel grotere Vikingen.

Hugin kijkt om, maar lijkt niet blij om Sigi te zien. ‘Oei, Sigi. Misschien is het beter als je, eh, naar huis gaat.’

‘Maar ik wil weten wat er gebeurd is!’

De raaf schudt met zijn kop en klikt met zijn snavel

– iets wat hij altijd doet als hij zich niet op zijn gemak voelt. ‘Eh, een mislukte rooftocht. Daarna een storm. Een zeemonster dat uit het niets kwam, en een draaikolk... Gewoon pech dus. Maar je weet hoe Vikingen zijn als, eh, als er iets misgaat. Bijgelovig.’

Sigi slikt. Zelfs hij gelooft niet helemaal dat dit ‘gewoon pech’ is.

‘Wat doet hij hier?’ gromt een bekende stem achter Sigi. Het is Einar. Hij helpt met het afladen van de schepen.

‘I-i-ik,’ begint Sigi. Einars indrukwekkende uiterlijk zorgt er altijd voor dat hij niet verder kan praten.

‘Ik had het niet tegen jou, Loki-vriend – tuf.’ Einar spuugt voor zich. Dat doen Vikingen als ze de naam van de plaaggeest gebruiken. Het beschermt hen, denken ze.

‘Kalm aan, Einar,’ zegt Hugin rustig, ‘Sigi gaat net naar huis, toch, Sigi?’

Einar werpt een kwade blik naar hen. ‘Je kunt hem niet voor altijd blijven redden, Hugin,’ zegt hij woedend. ‘Dat weet jij ook!’

Hugin fladdert van de houten kratten en gaat verdedigend op Sigi’s schouder zitten. ‘Sigi was op Lilleby. Hij heeft hier niets mee te maken.’

‘Mijn maten waren op die schepen,’ grauwt Einar. ‘Zij zijn in Valhal nu... door hém!’

‘Iedereen heeft iemand verloren, Einar. Maar het is niet Sigi’s schuld dat dit gebeurd is.’